

>> Josep Antoni Hermida i Ramos.

El gegant de la Cerdanya

El ciclista de Puigcerdà Josep Antoni Hermida és el primer esportista gironí que va encadenar cinc Jocs Olímpics

Josep Antoni Hermida i Ramos (Puigcerdà, 1978) és l'esportista olímpic gironí més prolífic. Aquest especialista de BTT va encadenar a Rio de Janeiro els seus cinquens Jocs des que es va estrenar el 2000 a Sydney, amb 22 anys. Després va competir a Atenes 2004, Pequín 2008 i Londres 2012. A Atenes va conquerir la medalla de plata i va ser quart a Sydney i a Londres. Ha estat, a més, campió del món júnior, sub-23 i professional.

LLUÍS SIMON > TEXT

Si una cosa defineix la llarga carrera d'Hermida des dels corriols de la Cerdanya fins a les mítiques rutes del mont Sainte-Anne del Quebec és l'evolució constant. La primera cursa la va fer amb una *mountain bike* barata i un casc d'hoquei sobre gel, a Llivia, amb 13 anys. Amb la seva habilitat apresada amb l'*skateboard* va quedar parat en creuar el primer la línia d'arribada. De la Cerdanya va fer el salt a les curses del trofeu Caixa Girona, organitzades per un personatge mític de l'esport gironí, Francesc Moradell, l'incansable delegat de la federació. Hermida, sense carnet, anava cada diumenge a córrer acompanyat del veterà Joan Cucurell i d'altres joves ciclistes de la comarca. «Érem els espontanis —recorda ara—. No avisàvem si hi anàvem o no. La Collada, el Capsacosta, Olot...».

La convocatòria per al mundial júnior d'Austràlia del 1996 ho va canviar tot. Llavors ja havia conegut Kim Forteza, l'entrenador que va veure que davant seu no

tenia un ciclista normal sinó un campió. Encara no era ni tan sols el millor ciclista gironí de la seva edat, ja que Eduard Ayats, de Sant Feliu de Guíxols, el guanyava sovint. Sense cap altra esperança que fer una bona cursa Hermida va deixar tothom bocabadat en guanyar aquell mundial. Va ser això i signar immediatament el primer contracte professional amb la multinacional Scott a Suïssa.

La seva història d'amor i de vegades de desamor amb els Jocs Olímpics és un bon resum de la seva vida com esportista. «En els primers, amb 22 anys, allò era la carrera de la meua vida, a punt de ser tercer. Si ho hagés estat potser se m'hauria arruïnat la vida. Tan jove, una medalla olímpica». La medalla arribaria, és clar, en plena maduresa, a Atenes, amb 26 anys, en una cursa emocionant i en alguns moments dramàtica. A Pequín el 2008 va tocar fons. La calor el va debilitar, i el circuit tampoc no estava fet per a ell. A Londres, amb 34 anys, sant tornem-hi. Hi va arribar disposat a plantar cara a tota una nova generació i a fe de déu

Si una cosa defineix la llarga carrera d'Hermida des dels corriols de la Cerdanya fins a les mítiques rutes del mont Sainte-Anne és l'evolució constant

que ho va fer. Es va quedar a pocs segons del bronze quan ningú no donava un centímetre per les seves possibilitats. I a Rio, en la seva hora dels adéus, va gaudir l'experiència sobretot al final. L'entrada a l'última recta, saludant a dreta i esquerra, va ser espontània i emotiva. El corredor que anava davant d'ell, el txec Ondrej Cink, va esperar-lo per ser el primer de felicitar-lo. Va ser quinze però va acabar amb un somriure.

Amb 16 anys d'història olímpica sobre les cames és tot un expert, i sap molt bé què significa un esdeveniment com aquest per a qualsevol esportista, i no ho fa acríticament. «Els Jocs estan molt i molt magnífics. L'olimpisme és com una bombolla que no acaba d'explotar perquè, com que és cada quatre anys, es boteix i al cap d'un any es desinfla. És molt intens però també molt dramàtic».

Si bé Hermida ha triomfat plenament en la seva especialitat, va estar a punt de fer al salt al ciclisme de carretera i començar una trajectòria que ben bé el podria haver portat al Tour de França. El 2000, el noi

de la Cerdanya va rebre la primera oferta per formar part d'un gran equip, l'ONCE, fet que li garantia afrontar un altre repte apassionant. L'any següent qui se'l va voler emportar van ser els italians del Mapei. El gironí no ho tenia tan clar, i el temps li va donar la raó.

A banda dels tres títols de campió del món, Hermida ha conquerit vuit vegades el campionat d'Espanya. Més enllà del seu talent i el seu esforç també s'ha guanyat un lloc en el cor no només dels seguidors sinó dels seus rivals. En el seu comiat de la copa del món, a Andorra, va viure una de les escenes més emotives de la seva vida. En la volta final els mecànics de tots els equips van fer-li un passadís aixecant rodes amb cada mà. Havia plogut i nevat molt des d'aquells diumenges aixecant-se de matinada i esperant la furgoneta d'en Joan Currell a casa per voltar per les comarques gironines per fer un esport petit que l'ha acabat convertint en un gegant.

Lluís Simon és periodista.

>> Amb el seu amic ciclista Joaquim «Purito» Rodríguez a Puigcerdà.

En el seu comiat de la copa del món, a Andorra, en la volta final, els mecànics de tots els equips van fer-li un passadís aixecant rodes amb cada mà